

UZASADNIENIE

W dniu 07 września 2019 r. sierż. sztab. P. P. wraz z st. post. K. B. w ramach służby dokonywali statystycznej kontroli prędkości w miejscowości W. na wysokości posesji (...).

/zeznania P. P. k. 41, k. 10, zeznania K. B. k. 41, k. 12, notatka urzędowa k. 5/

Około godziny 09:40 funkcjonariusz P. P. przy pomocy urządzenia (...) (...)o nr (...) dokonał pomiaru prędkości samochodu marki M. nr rej. (...), jadącego w stronę Ł. z kierunku P.. Postępował zgodnie z instrukcją obsługi pomiaru prędkości pojazdu. Pojazd ten poruszał się z prędkością 96km/h w terenie zabudowanym oznaczonym znakiem D-42, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. W trakcie dokonywania pomiaru na drodze nie było innego pojazdu. Poza tym warunki pogodowe były dobre. Pomiar był dokonywany z odległości 186 metrów. Pomiaru dokonano celując w przód pojazdu tj. tablice rejestracyjne.

/zeznania P. P. k. 41, k. 10, zeznania K. B. k. 41, k. 12, świadectwo legalizacji ponownej k. 8, notatka urzędowa k. 5/

P. P. zatrzymał ww. pojazd informując kierującego o powodzie kontroli. Kierującym okazał się być M. B.. Za popełnione wykroczenie zaproponowano obwinionemu mandat karny kredytowany w wysokości 300 zł oraz 8 punktów karnych. Obwinionego poinformowano o możliwości odmowy przyjęcia mandatu z czego M. B. skorzystał. Nie podał powodu odmowy przyjęcia mandatu.

/zeznania P. P. k. 41, k. 10, zeznania K. B. k. 41, k. 12, potwierdzenie pouczenia k. 7, notatka urzędowa k. 9/

M. B. posiada wpisy w (...) o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Ostatni wpis pochodzi z dnia 07 czerwca 2019 r. i dotyczy niestosowania się podczas jazdy do obowiązku używania wymaganych przepisami świateł w okresie od świtu do zmierzchu.

/informacja o wpisach k. 11/

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W odpowiedzi na skierowanie do Sądu wniosku o ukaranie wskazał, iż nie ma pewności, że prędkość została zmierzona jego pojazdowi, ponieważ prędkościomierz, którego użyto jest niezgodny z wymogami rozporządzenia. (k. 27)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Ustaień faktycznych w sprawie Sąd dokonał zgodnie z zeznaniami funkcjonariuszy P. P. i K. B.. Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków bowiem są jasne i wzajemnie się uzupełniają. W świetle zgromadzonych i przeprowadzonych dowodów przyjąć należało, iż pomiar prędkości pojazdu obwinionego przy użyciu laserowego miernika wykonany był przez P. P. prawidłowo. Przeprowadzony został bowiem przy użyciu przyrządu, który posiadał ważne świadectwo legalizacji oraz przez funkcjonariusza, który nie miał żadnych wątpliwości odnośnie poprawności wymienionej czynności. Poza tym, pojazd obwinionego był wówczas pierwszym i jedynym pojazdem, który poruszał się tą drogą. Jeśli punkt celowniczy „zsunie się” z celu, wówczas przyrząd nie wykonuje pomiaru co komunikuje odpowiednio. Wykluczyć zatem należało, aby zmierzona prędkość dotyczyła innego auta niż pojazd obwinionego.

Podnoszona przez obwinionego okoliczność tego, iż nie wiadomo, czy zmierzono prędkość jego pojazdu jest wobec powyższego chybiona i stanowi przyjętą linię obrony. Skoro pojazd obwinionego był wtedy jedynym na drodze, to nie było możliwość, aby prędkość została zmierzona innemu pojazdowi.

W związku z tym, w ocenie Sądu depozycje świadka P. P., iż pomiaru dokonano w sposób należyty są logiczne oraz przekonujące i brak jest podstaw do tego, aby podzielić zarzuty podnoszone przez obwinionego. Poza tym,

funkcjonariusze Policji są osobami obcymi dla obwinionego i nie mieli jakiegokolwiek interesu w złożeniu relacji obciążającej M. B..

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Opisane zachowanie obwinionego wypełniało dyspozycję wykroczenia określonego w art. 92a kw. Na odcinku drogi po którym poruszał się obwiniony obowiązywało bowiem ograniczenie prędkości do 50km/h określone znakiem drogowym D-42. W związku z tym, M. B., poruszając się z prędkością 96km/h niewątpliwie nie zastosował się do obowiązującego w tym miejscu ograniczenia, a jego zachowanie wyczerpało dyspozycję wykroczenia z art. 92a kw penalizującego nie stosowanie się przez prowadzącego pojazd do ograniczenia prędkości określonego między znakiem drogowym.

W przekonaniu Sądu wymierzona obwinionemu na podstawie art. 92a kw grzywna w wysokości 600 złotych odpowiada przede wszystkim stopniowi społecznej szkodliwości czynu M. B.. Ponadto, pozwala na osiągnięcie zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do obwinionego, a także czyni zadość potrzebie społecznego oddziaływania. W środkach masowego przekazu nagłaśniane są sytuacje związane z nagminnym przekraczaniem prędkości przez kierujących pojazdami. Nie rzadko w wyniku popełnienia tego wykroczenia dochodzi do kolizji, wypadków drogowych czy też potrażeń pieszych. Zdaniem Sądu w społecznym przekonaniu musi przestać funkcjonować pogląd, iż przekraczanie dozwolonej prędkości jest wykroczeniem drogowym mniejszej wagi. Jak da się bowiem zaobserwować większość wypadków drogowych ma swoje podłoże właśnie w nadmiernej prędkości.

Obwiniony figuruje w informacji o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Ostatni wpis pochodzi zaś z połowy 2019 r. Ponadto obwiniony przekroczył prędkość aż o 46km/h.

W związku z tym, mając na uwadze dyspozycję § 2 art. 33 kw uzasadniony jest wniosek, iż stopień społecznej szkodliwości wykroczenia obwinionego jest znaczny, a najlepiej odpowiada mu wyżej wymieniona kara grzywny, która i tak jest bardzo zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, choć ze względu na okoliczności wymaganym było aby przekraczała ją w zauważalny sposób. Sąd zgodnie z dyspozycją art. 24 § 1 kw mógł wymierzyć za to wykroczenie grzywnę w wysokości od 20 do 5000 złotych

W oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 118 § 1-4 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty oraz 100zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (por. § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. 2017 poz. 2467). Sąd tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania powinien jednak zasądzić od obwinionego kwotę 120 zł, bowiem zgodnie z § 2 wymienionego rozporządzenia do kwoty 100 zł należało doliczyć kwotę 20 zł stanowiącą wysokość zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia.